

[Udenrigsministeren.]

afsluttet. Men heller ikke hverken kan eller vil vi gå med til en løsning, hvorefter nogen af de nordkoreanske og kinesiske fanger, der er i De Forenede Nationers varetægt, skulle have pligt til at lade sig udlevere og vi være pligtige til med magt og mod deres ønske at gennemtvinge en udlevering.

Ulykkeligvis er det endnu ikke lykkedes at bringe Koreakrigen til afslutning, men det er under disse omstændigheder efter min mening en vinding, at alle frie lande over hele verden, også de asiatiske, er kommet til enighed om, hvorledes Koreakrigen kan og bør bringes til ophør.

Stillet over for dette faktum, hvorledes vil man så fra kommunistisk side forklare, at man kun har angrebet og mistænkeliggjort det rimelige og konstruktive forslag til en løsning af Koreakonflikten, som nu foreligger, et forslag, der tager hensyn til folkeretten og humanitetens principper, og som har fået tilslutning fra 54 af De Forenede Nationers 60 medlemsstater?

Ordføreren for forespørgerne (Aksel Larsen): Jeg skal skænke udenrigsministeren hans omtale af de såkaldte frie lande. Det er en kendsgerning, at flertallet af disse lande aldeles ikke er frie, men tværtimod økonomisk, politisk og militært afhængige af den magt, der er årsag til Koreakrigen, og som fører Koreakrigen. Dertil kommer, at denne Koreakrig, som er begyndt af USA gennem militær indsats, før noget herom var behandlet i noget organ indenfor De Forenede Nationer, føres i De Forenede Nationers navn, og at det altså ved De Forenede Nationers generalforsamling var den ene krigsførende part, der, i hvert fald formelt set, traf beslutning med stemmeflerhed.

Men jeg skal beskæftige mig med det, der ligger i udenrigsministerens redegørelse for forhandlingerne om våbenhvile og for forhandlingerne om dette spørgsmål i De Forenede Nationer. Udenrigsministeren og jeg er enige om det, som alle kender, at det, der i mere end et halvt år har været det eneste, der er parterne imellem, er spørgsmålet om, hvorvidt alle krigsfanger skal hjemsendes, eller hvorvidt en del af dem ikke skal hjemsendes, hvorvidt man skal anvende det princip, som man så smukt kalder princippet om kun frivillig hjemsendelse, eller hvorvidt obligatorisk alle krigs-

fanger skal hjemsendes. Her siger udenrigsministeren, at Sovjetunionens udenrigsminister, Vishinskij, har krævet obligatorisk hjemsendelse af moralske grunde, idet han har henvist til, at de krigsfanger, der påstås at have opgivet deres ret til hjemsendelse, skal have gjort det under terror. Udenrigsministeren tilføjer, at sådan terror har der aldeles ikke været tale om i fangelejrene. Jeg skal ikke i denne debat påny, som jeg har gjort det i adskillige tidligere debatter, møde op med et stort materiale, som dokumenterer denne terror. Enhver, der overhovedet har fulgt med, ved, at sådan terror foregår, at fangerne afhøres under pres, at der begås overgreb og voldshandlinger mod dem, at det er kommet til en række frygtelige massakrer i fangelejrene med massenedskydninger af værgeløse fanger. Det sidste eksempel, jeg erindrer af denne slags, var, da en amerikansk kommandant over en krigsfangelejr fik sine nerver ødelagt, fordi fangerne i lejren sang. Han har selv erklæret, at fordi man kunne befrygte, at fangerne muligvis efter sangen ville gå til angreb, gav han ordre til under sangen at skyde på dem, bl. a. med maskingeværer.

Hvis det ikke er terror i krigsfangelejrene, ved jeg ikke, hvad terror i krigsfangelejr er.

Overhovedet er det da indlysende, at en, som det kaldes, indgående afhøring af krigsfangerne under de forhold, der hersker i krigsfangelejrene i Sydkorea, aldeles ikke kan stille disse krigsfanger frit, og der findes iøvrigt en række konkrete vidnesbyrd om, at man ved tvang — ikke blot ved overtalelse, men ved tvang, ja, endogsa ved fysiske midler — har foranlediget krigsfangerne til at skrive under på, at de ikke ønsker sig hjemsendt. Der findes beviser på, at adskillige af disse krigsfanger senere, da det lykkedes dem at flygte, er søgt hjem netop til Nordkorea og har erklæret, at de aldrig nogensinde ønskede at give afkald på deres ret til hjemsendelse, men var blevet tvunget til det.

Dernæst skulle hr. Vishinskij have anvendt udtrykket, at af politiske grunde kunne han ikke gå med til frivillig hjemsendelse. I den anledning svinger udenrigsministeren sig op til patetisk at polemisere mod Sovjetunionens udenrigsminister, der angivelig skal have hævdet det synspunkt, at borgerne er statens ejendom, og derfor kan krigsfangerne ikke fraskrive sig retten til hjemsendelse. Jeg går ud fra, at uden-